

დანიელის წიგნი — ას ოთხმოცდათექვსმეტი

წინასწარმეტყველური პარალელები და საღმრთო იმედგაცრუება:
ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხის გამოცხადებითი მოგზაურობა
გამოცხადების 10-ში

Jeff Pippenger
2024-04-27

გამოცხადების მეათე თავში, სადაც წარმოდგენილია პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებათა ისტორია, იოანეს, როგორც ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხის სიმბოლოს, წინასწარ ეუწყა, რომ იმ ისტორიაში, რომელსაც იგი სიმბოლურად წარმოადგენდა, უნდა მომხდარიყო იმედგაცრუება; და ეს იმედგაცრუება იყო პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორიის ის ნაწილი, რომელიც მილერიტათის ბეჭედდადებული იყო მათი გაგებისგან, რათა მათი რწმენა გამოცდილი ყოფილიყო.

და ხმა, რომელიც მოვისმინე ზეციდან, კვლავ მომმართა და მითხრა: წადი და აიღე ის პატარა წიგნი, გახსნილი რომ არის ანგელოზის ხელში, რომელიც დგას ზღვაზე და მიწაზე. და მივედი ანგელოზთან და ვუთხარი მას: მომეცი პატარა წიგნი. ხოლო მან მითხრა: აიღე და შეჭამე იგი; და გაგიმწარებს მუცელს, მაგრამ შენს პირში თაფლივით ტკბილი იქნება. და ავიღე პატარა წიგნი ანგელოზის ხელიდან და შევჭამე იგი; და ჩემს პირში თაფლივით ტკბილი იყო; და როგორც კი შევჭამე იგი, მუცელი გამიმწარდა. გამოცხადება 10:8–10.

მეათე მუხლში იოანე წარმოადგენს ისტორიას 1840 წლის 11 აგვისტოდან, როდესაც ძლიერი ანგელოზი მცირე წიგნით ხელში ჩამოვიდა, 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდ იმედგაცრუებამდე. ვიდრე იგი ამ ისტორიას სიმბოლურად წარმოადგენდეს, ეუბნება მას „ხმა, რომელიც“ მან „ზეციდან მოისმინა“, და აუწყებს, რომ როდესაც მცირე წიგნს შეჭამს, „მუცელს გაგიმწარებს, ხოლო შენს პირში თაფლივით ტკბილი იქნება“. მწარე იმედგაცრუება იყო ის, რამაც მილერიტა რწმენა გამოსცადა; და მათთვის უმჯობესი არ იყო, ამ იმედგაცრუების შესახებ მის მოსვლამდე სცოდნოდათ. მაგრამ იოანე წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების ხალხს, რომელთაც ევალებათ იცოდნენ მოვლენათა აღწერასთან დაკავშირებული ფაქტები, რომლებიც პირველი და მეორე ანგელოზის უწყების ისტორიას წარმოადგენს.

ეს წმინდა ისტორია ცხადყოფს, რომ უკანასკნელი დღეების ხალხზე მოიწეოდა გამოცდა, და ეს იქნებოდა გამოცდა, რომელიც დაფუძნებული იქნებოდა ისეთ რამეზე, რის წინასწარ გაგებაც, თვით გამოცდის დადგომამდე, მათთვის უმჯობესი არ იყო; თუმცა ეს არ იყო მილერიტების იდენტური გამოცდილება, მიუხედავად იმისა, რომ იგი სრულყოფილად შეესაბამებოდა მოვლენათა იმ მოხაზულობას, რომელსაც პირველი და მეორე ანგელოზი წარმოადგენდნენ, რადგან შვიდი ქუხილიც ასევე წარმოადგენს „მომავალ მოვლენებს, რომლებიც თავიანთი თანმიმდევრობით გამოცხადდება.“

მიუხედავად იმისა, რომ მილერიტა საფუძვლოვანი ისტორიის ცოდნა აუცილებელი იყო, ღვთის უკანასკნელი დღის ხალხი იმავე მოვლენათა მონახაზს აღასრულებდა, რასაც მილერიტები; თუმცა ის, რაც მილერიტებს გამოსცადა და რაც მათთვის უმჯობესი იყო წინასწარ არ სცოდნოდათ, იქნებოდა სხვა გამოცდა, წარმოშობილი იმ ელემენტის მიერ, რომელიც დაბეჭდილი იყო იმ დრომდე, ვიდრე არ დადგებოდა ჟამი, რომ იუდას ტომის ლომს მოეხსნა ბეჭედი იესო ქრისტეს გამოცხადებისთვის, რაც ხდება დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში.

რაც დაიბეჭდა, განზრახული იყო ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხის გამოსაცდელად, და ეს გამოცდა დაემთხვეოდა იმ გზის მაჩვენებელ ნიშანს, სადაც მილერიტები გამოიცადნენ; რადგან, იქნება ეს მილერიტთა ისტორიის პირველ აღსრულებაში თუ უკანასკნელი დღეების საბოლოო აღსრულებაში, შვიდი ქუხილი იყო „მოვლენათა აღნუსხვა“, „რომლებიც თავიანთი მიმდევრობით უნდა გამჟღავნებულიყო“.

რაც ფართოდ შეუმჩნეველი დარჩა, არის ის, რომ როგორც იოანე წარმოადგენს ქრისტეს ჩამოსვლის ისტორიის მიმდინარეობას პატარა წიგნით 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდ იმედგაცრუებამდე, იმავე ისტორიის წარმოადგენა ასევე მოხდა მეორე ანგელოზის ჩამოსვლით 1844 წლის 19 აპრილს. პირველი იმედგაცრუება შეიძლება გაგებულ იქნეს როგორც იოანეს იმედგაცრუება, რომელმაც, 1840 წლის 11 აგვისტოს პატარა წიგნის შექმნის შემდეგ, 1844 წლის 19 აპრილს იმედგაცრუება განიცადა. როდესაც ის იმედგაცრუება დადგა, მეორე ანგელოზი ჩამოვიდა ხელში „წერილით“.

„კიდევ ერთი ძლიერი ანგელოზი იქნა მოვლენილი, რათა მიწაზე ჩამოსულიყო. იესომ მის ხელში დადო წერილი, და როცა იგი მიწაზე ჩამოვიდა, შეჰღალდა: 'დაეცა ბაბილონი, დაეცა.' შემდეგ კვლავ დავინახე იმედგაცრუებულნი, რომელთაც ზეცისკენ აღაპყრეს თვალი და რწმენითა და იმედით ელოდნენ თავიანთი უფლის გამოჩენას. მაგრამ მრავალი თითქოს უგრძნობ მდგომარეობაში რჩებოდა, თითქოს ეძინათ; თუმცა მათ სახეებზე ღრმა მწუხარების კვალი შემემლო დამენახა. იმედგაცრუებულებმა წმინდა წერილებიდან დაინახეს, რომ დაყოვნების ჟამში იყვნენ და რომ მოთმინებით უნდა დალოდებოდნენ ხილვის აღსრულებას. იგივე მტკიცებულება, რომელმაც ისინი 1843 წელს თავიანთი უფლის მოლოდინისკენ წარუძღვა, 1844 წელსაც მის მოლოდინში ამყოფებდა. თუმცა დავინახე, რომ უმრავლესობას არ გააჩნდა ის ძალა, რომელიც 1843 წელს მათ რწმენას ახასიათებდა. იმედგაცრუებამ მათი რწმენა დააცხრო.“ Early Writings, 247.

მილერიტული ისტორია, რომელსაც იოანე მეათე თავში წარმოადგენს, არის როგორც პირველი, ისე მეორე ანგელოზის ისტორია. პირველი ანგელოზის ჩამოსვლა უწყებითა და მეორე ანგელოზის ჩამოსვლა უწყებით აღნიშნავს შესაბამის ისტორიათა დასაწყისს, რომლებიც ორივე იმედგაცრუებით დასრულდა, თუმცა იოანე უფრო უშუალოდ ორივე ანგელოზის მთელ ისტორიას ასახავს. 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგაც კი, როდესაც მესამე ანგელოზი უწყებით მოვიდა, 1863 წლის ამბოხის იმედგაცრუება წარმოადგენს მესამე მოწმობას იმ პერიოდის შესახებ, რომელიც უწყებით იწყება და იმედგაცრუებით

სრულდება.

მესამე ანგელოზის მოძრაობის პირველი იმედგაცრუება 2020 წლის 18 ივლისს პარალელი იყო მილერიტების პირველი იმედგაცრუებისა. ჭეშმარიტება დაიბეჭდა, როგორც 1844 წლის ჭეშმარიტება იყო დაბეჭდილი, როდესაც უფალმა თავისი ხელი გადააფარა ციფრთა ნაწილში არსებულ შეცდომას, რომელმაც მილერიტების პირველი იმედგაცრუება წარმოშვა. როდესაც ეს შეცდომა შემდეგში გაგებულ იქნა, შეცდომას ბეჭედი მოეხსნა, რადგან იუდას ტომის ლომმა თავისი ხელი მოაცილა. 2020 წლის 18 ივლისის შეცდომა გამოწვეული იყო იმაზე უარის თქმით, რომ ეცნოთ, თითქოს მისი ხელი აწეული იყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როდესაც მან გამოაცხადა, რომ „ჟამი აღარ იქნება.“

იქნებოდა ეს პირველი ანგელოზის პირველი იმედგაცრუების ფილადელფიური მოძრაობა, თუ მესამე ანგელოზის ლაოდისკიური მოძრაობის პირველი იმედგაცრუება, მისი ხელი გზის მაჩვენებელს წარმოადგენს. 1844 წლის 19 აპრილსა და 2020 წლის 18 ივლისს იმედგაცრუებამ გაფანტვის ჟამი წარმოშვა. ისინი, რომელნიც შეკრებილნი იყვნენ 1840 წლის 11 აგვისტოს ან 2001 წლის 11 სექტემბერს, გაიფანტნენ, და ამის შემდეგ ქრისტემ დაიწყო თავისი ხალხის მეორედ შეკრება.

მან დაიწყო ხალხის შეკრება 2001 წლის 11 სექტემბრიდან, ვინაიდან, როგორც ეს ქრისტეს ნათლობით არის წარმოდგენილი, სწორედ მაშინ, როდესაც საღმრთო სიმბოლო გარდამოდის, იწყებს იგი თავისი მოწაფეების შეკრებას, და არა მანამდე. შემდეგ კი, გაფანტვის შემდეგ, ქრისტე მეორედ კრებს თავის ხალხს. ქრისტემ თავისი ნათლობიდან დაიწყო თავისი მოწაფეების შეკრება, და ჯვრის მიერ გამოწვეული გაფანტვის შემდეგ, მან მეორედ დაიწყო თავისი მოწაფეების შეკრება. მეორე შეკრების წინასწარმეტყველური ფაქტი, რომელიც 2023 წლის ივლისში დაიწყო, იყო ნაწილი იმისა, რაც 2020 წლის 18 ივლისს იყო დაბეჭდილი, თუმცა ეს აშკარად მილერიტების ისტორიის ერთ-ერთი ელემენტი იყო.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლში უფსკრულის მხეცი აღდგა და 2020 წელს მიწის მხეცის ორივე რქა მოკლა. 2023 წლის ივლისში უფალმა დაიწყო თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხის მეორედ შეკრება. შეკრების პროცესი წარმოდგენილია წმინდა მილერიტულ ისტორიაში, და იმ ისტორიაში არსებობს მისი ხალხის მეორედ შეკრების ორი ისტორიული მოწმე. შეკრების პროცესი წინასწარმეტყველური ელემენტია, რომელიც 2023 წლის ივლისამდე იყო დაბეჭდილი. მისი ხალხის მეორედ შეკრების საქმე აღსრულდება უკრაინის ომის ისტორიის განმავლობაში, მერვე პრეზიდენტის მეორე არჩევამდე უშუალოდ ადრე, რომელიც შვიდთაგან არის.

1840 წლის 11 აგვისტოს უფალმა შეკრიბა მილერიტული მოძრაობა, და ეს შეკრება მან აღნიშნა 1843 წლის სქემის შემოღებით, რომელიც 1842 წლის მაისში გამოქვეყნდა. ეს სქემა წარმოადგენდა საფუძვლისმდებარ გზავნილს, რადგან მაშინ იგი მილერიტული ტაძრის საფუძველს დებდა. გამოცხადების მე-10 თავის ანგელოზის ჩამოსვლა, 1840 წლის 11 აგვისტოს, პარალელს წარმოადგენს ქრისტეს ნათლობასთან, რომელმაც, სხვა საკითხებთან ერთად, აღნიშნა ქრისტეს მიერ თავისი მოწაფეების არჩევის დასაწყისი.

იოანესა და ანდრიას, სიმონის, ფილიპესა და ნათანაელის მოწოდებით დაიწყო ქრისტიანული ეკლესიის საფუძვლის ჩაყრა. იოანემ თავისი ორი მოწაფე ქრისტესკენ მიმართა. შემდეგ ერთ-ერთმა მათგანმა, ანდრიამ, იპოვა თავისი ძმა და მაცხოვართან მოუხმო მას. შემდგომ ფილიპეც იქნა მოწოდებული, და იგი გაემართა ნათანაელის სამეზნელად. ჟამთა სურვილი, 141.

უილიამ მილერის საქმიანობა აღსასრულის დროიდან, 1798 წლიდან, 1840 წლის 11 აგვისტომდე, წარმოადგენდა იოანე ნათლისმცემლის საქმეს; მაგრამ როდესაც გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა, როგორც ეს სიმბოლურად იყო წარმოდგენილი ქრისტეს ნათლობისას სულიწმიდის გარდამოსვლით, უფალმა „შეკრიბა“ თავისი სამირკვლის მოწაფენი. ეს ორი მოწმე მიუთითებს, რომ ქრისტემ შეკრიბა თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი 2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც ჩამოვიდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი; მაგრამ, როგორც მილერიტების შემთხვევაში, მათ უნდა გამოსცდილიყვნენ შვიდი ქუხილის იმ ელემენტით, რომელიც დაბეჭდილი იყო, და შემდეგ უფალი მეორედ შეკრებდა თავის ხალხს.

ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხის მეორე შეკრება დაიწყო იმ ისტორიულ პერიოდში, რომელსაც დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლის თვით დასასრული გამოხატავს, პუტინის მიერ უკრაინაზე გამარჯვების უშუალოდ წინ, და უშუალოდ მეთორმეტე მუხლამდე, სადაც რუსეთისა და პუტინის წინასწარმეტყველური მოწმობა მთავრდება. ამიტომ დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლი შეესაბამება გამოცხადების წიგნის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლს, რადგან სწორედ იქ ორ მოწმე სიცოცხლეს კვლავ უბრუნდება.

წმინდა მილერიტულ ისტორიაში უფალმა მეორედ დაიწყო თავისი ხალხის შეკრება 1844 წლის 19 აპრილის იმედგაცრუების შემდეგ, და ის, რაც უფალმა იმ დროს თავისი ხალხის შესაკრებად გამოიყენა, იყო იმის აღიარება, რომ ისინი ასრულებდნენ მათეს ოცდამეხუთე თავში მოცემული ათი ქალწულის იგავის შეყოვნების დროს, და აგრეთვე აბაკუმის მეორე თავს. იმისათვის, რომ მილერიტებს ეცნოთ თავიანთი მდგომარეობა და დაბრუნებულიყვნენ, მათ უნდა ეცნოთ საკუთარი თავი, როგორც ღმერთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში წარმოდგენილნი. მათ სჭირდებოდათ დაენახათ, რომ ისინი იყვნენ ღმერთის ხალხი, იმათგან განსხვავებით, ვინც მხოლოდ აცხადებდა, რომ მისი ხალხი იყო. თავისი იმედგაცრუებული ხალხის შეკრებით, იგი იძლეოდა იმ დროშის ილუსტრაციას, რომელიც წარმართთა მიმართ არის აღმართული, რითაც ხაზს უსვამდა განსხვავებას მის ნამდვილ, თუმცა იმედგაცრუებულ ხალხსა და მის მხოლოდ გამომცხადებელ ხალხს შორის.

და იმ დღეს იქნება იესეს ფესვი, რომელიც დადგება ხალხთა დროშად; მას მოიძიებენ წარმართნი; და მისი განსვენება დიდებული იქნება. და მოხდება იმ დღეს, რომ უფალი მეორედ კვლავ გაიწვდის თავის ხელს, რათა დაიბრუნოს თავისი ხალხის ნაშთი, რომელიც დარჩება ასურეთიდან, და ეგვიპტიდან, და ფათროსიდან, და ქუშიდან, და ელამიდან, და შინარიდან, და ხამათიდან, და ზღვის კუნძულებიდან. და აღმართებს იგი დროშას ერებისთვის, და შეკრებს ისრაელის

განდევნილებს, და თავს მოუყრის იუდას გაფანტულებს ქვეყნის ოთხივე კიდიდან.
ესაია 11:10-12.

როდესაც წინასწარმეტყველი იერემია წარმოადგენს მათ, ვინც იმედგაცრუებულნი იყვნენ 1844 წლის 19 აპრილს, იგი მიუთითებს, რომ იგი აღარ იყო დაკავშირებული „დამცინავთა საკრებულოსთან“, რომლებიც 1843 წლის შეუსრულებელ წინასწარმეტყველებას იმგვარ მტკიცებულებად იყენებდნენ, თითქოს იერემიას მიერ წარმოდგენილნი ცრუ წინასწარმეტყველები ყოფილიყვნენ.

დამცინავთა საკრებულოში არ ვმჯდარვარ და არ მიხაროდა; მარტო ვიჯექი შენი ხელის გამო, რადგან აღშფოთებით ამავსე. იერემია 15:17.

„დამცინავთა საკრებულომ“ განდევნა ისინი, ვისაც იერემია წარმოადგენდა.

„ბევრი იდევნებოდა მათი ურწმუნო ძმების მიერ. ეკლესიაში თავიანთი მდგომარეობის შესანარჩუნებლად ზოგიერთნი დასთანხმდნენ, დუმილი დაეცვათ თავიანთი სასოების შესახებ; ხოლო სხვები გრძნობდნენ, რომ ღვთისადმი ერთგულება უკრძალავდათ ასე დაეფარათ ის ჭეშმარიტებანი, რომლებიც მან მათ მიანდო. არცთუ ცოტანი განიკვეთნენ ეკლესიის თანაზიარებიდან სხვა არავითარი მიზეზის გამო, თუ არა ის, რომ გამოხატავდნენ თავიანთ რწმენას ქრისტეს მოსვლის შესახებ. ძალზე ძვირფასი იყო მათთვის, ვინც თავისი რწმენის ამ განსაცდელს იტანდა, წინასწარმეტყველის სიტყვები: „თქვენმა ძმებმა, რომელთაც შეგიძულეს თქვენ, რომელთაც განგდევნეს ჩემი სახელის გულისათვის, თქვენ: განდიდდეს უფალი; მაგრამ იგი გამოცხადდება თქვენს სიხარულად, ხოლო ისინი შერცხვებიან.“ ესაია 66:5.“ დიადი ბრძოლა, 372.

როდესაც უფალი აღმართავს ნიშანს წარმართთათვის, ეს მოხდება მაშინ, როცა იგი მეორედ გაიწვდის ხელს თავისი ხალხის ნაშთის შესაკრებად, რომლებიც ისრაელის განდევნილნი არიან. ისინი არიან ისინი, რომლებიც აღარ სხედან „მქირდავთა საკრებულოში“.

„იესეს ფესვი“ ორი სისხლის ხაზის სიმბოლოა: ერთი იუდაიზმიდან, რომელიც შეზავებულია იუდაიზმის გარეთ არსებული სისხლის ხაზით; და იგი წარმოადგენს არა მხოლოდ იესოს სისხლის ხაზს, არამედ ასევე არის ღვთაებრივობისა და ადამიანობის შეერთების სიმბოლო, რადგან აღმართული დროშა წარმოადგენს ხალხს, რომელიც სამუდამოდ არის დაბეჭდილი ღვთაებრივობისა და ადამიანობის შეერთების მდგომარეობასა და გამოცდილებაში, რაც ასევე წარმოდგენილია დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის მეათე მუხლში „სიმაგრის“ სიმბოლოთი. მეათე მუხლში ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დრო ნაგულისხმევია სიმაგრის წინასწარმეტყველური გაგებით, რომელიც არის თავი. მეთერთმეტე მუხლის ისტორიასა და უკრაინის ომში უფალი მეორედ გაიწვდის თავის ხელს, რათა შეკრიბოს იმედგაცრუებული განდევნილნი.

ამიტომ, დანიელის მეთერთმეტე თავის დამოწმებას როგორც სტრუქტურას, ჩვენ გამოვავლინეთ პაპობის შეჭრა წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, კვირა კანონის წინ უშუალოდ. ჩვენ ვიხილეთ რესპუბლიკური რქის მოქმედება, რომელიც

წარმოდგენილია ტრამპით, როდესაც იგი ხდება იმ შვიდთაგან მერვე და იწყებს ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთების საქმეს. ჩვენ გვაქვს პროტესტანტიზმის განდგომილი რქის ხაზი, როგორც ეს მაკაბელებით არის წარმოდგენილი. იმავე ისტორიაში, რომელიც იმ მუხლებით არის წარმოდგენილი, ჩვენ ვუსადაგებთ შვიდი ქუხილის ხაზს, რომელიც ასევე ათი ქალწულის იგავის ხაზია, და ამით განვსაზღვრავთ ას ორმოცდაათი ათასის გამოცდილებას, აგრეთვე სამი ანგელოზის ხაზს, რომელიც ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის საქმიანობას მოხაზავს. ამ ისტორიაში ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქისთვის ერთ-ერთი მოვლენა არის მეორე შეკრება.

მეორე შეკრება მოხდა მეორე ანგელოზის უწყების ისტორიაში, და ასევე მოხდა მესამე ანგელოზის ისტორიაში 1844 წლიდან 1863 წლამდე, რითაც მილერიტული ისტორიიდან დადგინდა ორი მოწმე უფლისა, რომელმაც მეორედ გაიწოდა ხელი თავისი გაფანტული ფარის შესაკრებად.

„23 სექტემბერს უფალმა მიჩვენა, რომ მან მეორედ გაიწოდა ხელი თავისი ხალხის ნაშთის გამოსახსნელად და რომ ამ შეკრების ჟამს ძალისხმევა უნდა გაორკეცდეს. გაფანტვის დროს ისრაელი ნაცემი და დაგლეჯილი იყო, მაგრამ ახლა, შეკრების ჟამს, ღმერთი განკურნავს და შეუხვევს თავის ხალხს. გაფანტვის დროს ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას მხოლოდ მცირე შედეგი ჰქონდა, ცოტას აღწევდა ან სრულიად ვერაფერს; მაგრამ შეკრების ჟამს, როდესაც ღმერთმა ხელი აღმართა თავისი ხალხის შესაკრებად, ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას ექნება თავისი განზრახული შედეგი. ყველა უნდა იყოს ერთიანიც და მომუშავეც საქმეში. მე დავინახე, რომ მცდარი იყო, ვინმეს გაფანტვის დროისთვის მიემართა მაგალითად, რათა ამით ახლა, შეკრების დროს, ვიხელმძღვანელოთ; რადგან ღმერთს ახლა ჩვენთვის იმაზე მეტი რომ არ გაეკეთებინა, ვიდრე მაშინ გააკეთა, ისრაელი ვერასოდეს შეიკრიბებოდა.“ Early Writings, 74.

„ადრეული წერილების“ დანართში და უაიტი განმარტავს ახლახან მოხმობილ შენიშვნას:

„3. მოსაზრება, რომ უფალს „მეორედ გაეწოდა თავისი ხელი თავისი ხალხის ნატამალის დასაბრუნებლად,“ 74-ე გვერდზე, გულისხმობს მხოლოდ იმ ერთობასა და ძალას, რომელიც ოდესღაც არსებობდა მათ შორის, ვინც ქრისტეს მოელოდა, და იმ ფაქტს, რომ მან დაიწყო თავისი ხალხის კვლავ გაერთიანება და აღდგენა.“ Early Writings, 86.

შვიდი ქუხილის წმინდა ისტორია, რომელიც 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე გრძელდებოდა, ტიპურად წინასწარმოსახავდა 1844 წლის 22 ოქტომბრიდან 1863 წლის აჯანყებამდე მიმდინარე წმინდა ისტორიას. ხაზი ხაზზე, პირველი ისტორია წარმოადგენდა ბრძენი ქალწულების ილუსტრაციას, ხოლო მეორე ხაზი უგუნური ქალწულების ილუსტრაციას წარმოადგენდა. ორივე ისტორია მაშინ დაიწყო, როცა ანგელოზი ჩამოვიდა იმ უწყებით, რომელიც შესაჭმელი იყო. ანგელოზის მოსვლამ ორივე ისტორიაში გამოსაცდელი პროცესი დაიწყო, რომელმაც გაფანტვა წარმოშვა; ხოლო 1849 წლისთვის დას უაიტს ეჩვენებოდა, რომ უფალი კვლავ

მეორედ იწვდიდა თავის ხელს, ამჯერად იმისათვის, რათა შეეკრიბა ისინი, ვინც 1844 წლის 22 ოქტომბერს იყვნენ გაფანტულნი.

ისინი გაფანტულნი იყვნენ დიდი იმედგაცრუებით, როგორც გონიერნი 1844 წლის 19 აპრილს იყვნენ გაფანტულნი თავიანთი პირველი იმედგაცრუების გამო. მეორე შეკრებამ გამოავლინა, რომ უფალს „დაეწყო კვლავ თავისი ხალხის გაერთიანება და აღდგენა“. მეორე შეკრებისას უფლის საქმეში შედის დროშის აღმართვა, რომელიც ერთმანეთთან არის გაერთიანებული ამ უწყებაზე, და რომლის კაცობრიობაც შეერთებულია მის ღვთაებრიობასთან. დროშის მიზანია, რომ ღმერთის სხვა ფარა ბაბილონიდან გამოიხმოს, რაც აღსრულდება იმით, რომ კაცები და ქალები ხედავენ ამ დროშას.

დროშა არის იმათი ლაშქარი, რომელთაც კვირის კანონის გამოცდის ჟამს თავიანთი ადამიანური ბუნება ქრისტეს ღვთაებრივ ბუნებას შეურთეს. ამრიგად, მეორე შეკრება განსაზღვრავს, რომ „იესეს ფესვი“ აღიმართება, თან მოიტანს რუთის ორგვარ წინასწარმეტყველურ სიმბოლიკას — რუთისა, წარმართისა, რომელიც დროშის მიერ იკრიბება ბოაზთან შეერთებით, ბოაზისა, როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლოსი, და აგრეთვე როგორც გამომსყიდველის სიმბოლოსი, რომელმაც რუთისათვის საფასური გადაიხადა და მისი ახლო ნათესავი იყო. ქრისტეს ღვთაებრივი ბუნების ადამიანური ბუნების დაცემულ ხორცთან განხორციელებაში იგი ჩვენი ახლო ნათესავი გახდა. აღმართული დროშა არიან ისინი, რომელნიც ამ უწყებით არიან შეერთებულნი და კვირის კანონის დადგომამდე ასრულებენ საქმეს — თავიანთი ადამიანური ბუნების ქრისტეს ღვთაებრივ ბუნებასთან შეერთებას.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

ბიბლიისადმი დაფასება მისი შესწავლით იზრდება. საითაც არ უნდა მიმართოს მოსწავლემ, იგი იქ აღმოაჩენს ღვთის უსასრულო სიბრძნისა და სიყვარულის გამოვლინებას.

„იუდეველთა განგებულების მნიშვნელობა ჯერ კიდევ სრულად არ არის გაცნობიერებული. მის წეს-ჩვეულებებსა და სიმბოლოებში აჩრდილივით არის მოცემული ჭეშმარიტებანი, ვრცელი და ღრმა. სახარება არის გასაღები, რომელიც ხსნის მის საიდუმლოებებს. გამოსყიდვის გეგმის ცოდნის მეშვეობით მისი ჭეშმარიტებანი გაგებისთვის იხსნება. ბევრად მეტად, ვიდრე გვესმის, ჩვენი უპირატესობაა ამ საოცარი თემების გაგება. ჩვენ უნდა ჩავწვდეთ ღვთის სიღრმეებს. ანგელოზებს სურთ ჩაიხედონ იმ ჭეშმარიტებებში, რომლებიც ეცხადება იმ ხალხს, ვინც მონაწილე გულით იკვლევს ღვთის სიტყვას და ლოცულობს ცოდნის იმ სიგრძეების, სიგანეების, სიღრმეების და სიმაღლეების უფრო სრული წვდომისთვის, რომელთა მოცემაც მხოლოდ მას შეუძლია.“

„როცა ამ სამყაროს ისტორიის დასასრულს ვუახლოვდებით, უკანასკნელ დღეებთან დაკავშირებული წინასწარმეტყველებანი განსაკუთრებულად მოითხოვს ჩვენს შესწავლას. ახალი აღთქმის წმინდა წერილების უკანასკნელი წიგნი სავსეა ჭეშმარიტებით, რომელიც ჩვენ გვმართებს გავიგოთ. სატანამ მრავალთა გონება

დააბრმავა, ისე რომ მათ სიხარულით მიიღეს ყოველგვარი საბაბი, რათა გამოცხადება არ ექციათ თავიანთი შესწავლის საგნად. მაგრამ ქრისტემ აქ, თავისი მსახურის, იოანეს, მეშვეობით გამოაცხადა, რა მოხდება უკანასკნელ დღეებში, და ამბობს: „ნეტარია, ვინც კითხულობს და ვინც ისმენენ ამ წინასწარმეტყველების სიტყვებს და იცავენ მასში დაწერილს.“ გამოცხადება 1:3.

„ეს არის საუკუნო სიცოცხლე,“ — თქვა ქრისტემ, — „რათა გიცნობდნენ შენ, ერთადერთ ჭეშმარიტ ღმერთს, და იესო ქრისტეს, რომელიც შენ მოავლინე.“ იოანე 17:3. რატომ არის, რომ ვერ ვაცნობიერებთ ამ ცოდნის ფასს? რატომ არ კამპაშებს ეს დიდებული ჭეშმარიტებანი ჩვენს გულებში, რატომ არ ცახცახებს ისინი ჩვენს ზაგეებზე და არ მსჭვალავს მთელ ჩვენს არსებას?

„თავისი სიტყვის მოცემით ღმერთმა ჩვენს საკუთრებაში მოაქცია ყოველი ჭეშმარიტება, რომელიც აუცილებელია ჩვენი ხსნისათვის. ათასობით ადამიანმა ამ სიცოცხლის წყაროებიდან წყალი ამოიღო, თუმცა მარაგი არ შემცირებულა. ათასობითმა უფალი წინ დაიყენა და, მისი ჭვრეტით, იმავე ხატებად შეიცვალა. მათი სული მათში იწვის, როცა მის ხასიათზე საუბრობენ, როცა ჰყვებიან, რას ნიშნავს ქრისტე მათთვის და რას ნიშნავენ ისინი ქრისტესთვის. მაგრამ ამ მამიებელთ არ ამოუწურავთ ეს დიადი და წმიდა თემები. კიდევ ათასობითი შეიძლება ჩაერთოს ხსნის საიდუმლოთა გამოკვლევის საქმეში. როდესაც ქრისტეს სიცოცხლესა და მისი მისიის ხასიათზე დაფიქრდებიან, ჭეშმარიტების აღმოჩენის ყოველი მცდელობისას ნათლის სხივები უფრო მკაფიოდ გამოანათებს. ყოველი ახალი მიება გამოავლენს რაიმეს, რაც უფრო ღრმად საინტერესო იქნება, ვიდრე აქამდე გახსნილა. ეს საგანი ამოუწურავია. ქრისტეს განხორციელების, მისი შემრიგებელი მსხვერპლისა და შუამდგომლური მსახურების შესწავლა გულმოდგინე შემსწავლელის გონებას დაასაქმებს მანამდე, ვიდრე დრო იარსებებს; და ცისკენ მიჰყვრებილი მზერით, თავისი უთვალავი წლებთან ერთად, იგი შესძახებს: „დიდია ღვთისმოსაობის საიდუმლო.““

„მარადისობაში ჩვენ შევისწავლით იმას, რაც, აქ რომ მიგველო ის განათლება, რომლის მიღებაც შესაძლებელი იყო, ჩვენს გონებას გაუხსნიდა. გამოსყიდვის თემები დაიკავეს გამოსყიდულთა გულებს, გონებებსა და ენებს უკუნიითი უკუნისამდე. ისინი შეიცნობენ იმ ჭეშმარიტებებს, რომელთა გახსნაც ქრისტეს ძლიერ სურდა თავისი მოწაფეებისთვის, მაგრამ რომელთა ჩაწვდომაც მათ რწმენა არ ეყოთ. მარად და მარად ქრისტეს სრულყოფილებისა და დიდების ახალი ხედვები გამოჩნდება. უსასრულო საუკუნეთა განმავლობაში ერთგული ოჯახის პატრონი თავისი საუნჯიდან გამოიტანს ძველსაც და ახალსაც.“ Christ's Object Lessons, 132–134.